

[Ib Nørlund]

Og det, der præger denne beretning, er jo, at det er lykkedes at afgive en beretning om afrustningsproblemer i øjeblikket uden at nævne hele det spørgsmål, som man i hvert fald må erkende står i centrum for en hel del menneskers betragtninger om situationen. Når man kan tage en sådan beretning til efterretning uden videre, tror jeg, hr. Lasse Budtz må sige noget mere om sankte Hans, men måske på en lidt anden måde.

Ministeren var her i anden omgang inde på noget om neutronbomben. Jeg må nok sige, at det var en voldsom påstand at hævde, at hvis f. eks. det danske parlament eller den danske regering tog afstand fra neutronbomben, ville det bremse nedrustningsforhandlingerne. Er det ikke snarere sådan, at hvis man kører videre med den neutronbembepolitik, kommer man til at bremse forhandlingerne ganske alvorligt? Det ville dog være sørgeligt, om det skulle begrænse nedrustningsforhandlingerne, at man prøvede på et punkt, hvor man er nået til at det står på, om skruen skal have en omgang mere eller mindre, at sige fra. Sagen er jo, at man både militært og politisk ved at give udtryk for vilje til en neutronbombeoprustning har skabt en kvalitativt ny situation, og det er den, man kan og må gribe ind over for.

Der har i pressen været nogle meddelelser også fra denne Amerikarejse, hvoraf det fremgik, at statsministeren skulle have udtalt betænkelighed ved spredningen af neutronbomber i Vesteuropa, altså ikke alene i Danmark. Jeg ved, at man skal være forsigtig med at fortolke, hvad der bliver sagt i Amerika, så derfor vil jeg gerne spørge om regeringens udlægning på det pågældende punkt.

Endelig med hensyn til det hollandske parlament synes jeg, at ministeren, som jo da er medlem af socialdemokratiet nu, forstår jeg, alligevel skulle tage i betragtning, at et flertal i det hollandske parlament til fordel for neutronbomben kun har kunnet skabes ved en samling til højre og imod det hollandske arbejderpartis kongresvedtagelser.

Hr. Honoré påkaldte i sin fremstilling af sin politik ophøjede magter på en måde, som jeg ærlig talt må sige virkede lidt blasfemisk på mig. Men det er åbenbart sådan, at de kristelige her i salen ikke er så kristelige som i Holland, for jeg hørte ikke en sådan betragtning fra hr. Honoré som i vedtagelsen fra den kristelige parlamentsfraktion i Hol-

land, at ikke ethvert middel er anvendeligt og antageligt i bevarelsen af magtbalancen – som motivering for afstandtagen fra neutronbomben. Hr. Honoré sagde bare, at denne snak om neutronbomben skulle aflede opmærksomheden, og at det var kommunistisk propaganda. Det er altså åbenbart nogle ejendommelige kommunistiske propagandister, der sidder i det kristeligt demokratiske partis parlamentsfraktion i Holland.

Ministeren gav et svar i forbindelse med den dagsorden, jeg har fremsat, eller jeg vil hellere sige nogle forklaringer, måske søforklaringer. Jeg synes oprigtig talt, at de var præget af en vis intellektuel afrustning, og det skulle ikke være nødvendigt her. Vi fik at vide, at denne planlægningsgruppe er sådan en studiekreds, hvor der ikke sker noget særligt. Der er nu sket noget tidligere gange. Vi har tidligere her i salen drøftet sagerne, når den studiekreds har holdt møde, da der var tale om erklæring af vilje til at anvende atomvåbnene først og sådan nogle ting. Hvis det sådan er på et forberedende stadium, er det så ikke meget passende at komme med nogle betænkeligheder og med et standpunkt rettet imod anvendelsen af neutronbomben i NATOs våbenarsenal? For kommer vi bagefter, når I skal til de forpligtende møder, som det hedder, så siger I jo: ja, nu er det for sent, nu er man blevet enig, det er NATO-disciplin osv. Der var jo netop en anledning. Nu ved man, hvilken pris regeringen sætter på at være vært og formand i internationale forsamlinger, nu er den vært for denne NATOs nukleare planlægningsgruppe. Skulle man så ikke benytte lejligheden til her endelig at få sunget ud i modstanden mod neutronbomben?

Der er nogle af ordførerne, der har været så glade for ministerens tal om forsvarsudgifternes andel. Jeg tror, man skulle tage at slå en lille smule nærmere efter, for disse procenttal – var det 10 eller 12 pct.? Det er også en vis margin; man giver sig dér, og det tyder på, at undersøgelserne ikke har været så nøjagtige – disse procenttal ligger over andelen i Sovjetunionens statsbudget, og nationalbudgettet er til syvende og sidst noget større end statsbudgettet.

Endelig har den nye gruppe, som slutter op bag at tage til efterretning her, fremskridtspartiet, stillet krav om, at der nu med 1½ års forsinkelse skulle fremsættes en pro-